

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL. M. v právní věci žalobce **J.L.**, bytem ■■■, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne ■■■, č. j. ■■■,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne ■■■, č. j. ■■■, se z a m í á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí, kterým bylo změněno rozhodnutí žalované ze dne ■■■, č. j. ■■■ tak, že se žalobci podle § 56 odst. 1 písm. d) zákona č. 155/1995 Sb. o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, od 8. 1. 2013 snižuje výše invalidního důchodu pro invaliditu 3. stupně na invalidní důchod pro invaliditu 2. stupně ve výši 6 356 Kč měsíčně.

Žalobce namítal, že žalovaná při stanovení stupně invalidity nedostatečně posoudila rozsah jeho zdravotních obtíží. Zdůraznil, že jeho dlouhodobě nepříznivý stav má zhoršující se tendenci. Z důvodu zdravotních problémů je žalobce nucen používat kompenzační pomůcky – dvě francouzské hole. Delší chůze mu způsobuje obtíže, nevydrží déle stát ani sedět. Dále konstatoval, že bydlí v pohraniční obci a k lékaři musí dojíždět, což mu také způsobuje značné potíže. Žalobce uzavřel, že v místě bydliště nemá žádnou možnost uplatnění na trhu práce ani rekvalifikace. Navrhuje proto, aby soud přezkoumal rozhodnutí žalované a ponechal mu invalidní důchod pro invaliditu 3. stupně.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že v předmětné věci se jedná o dávku podmíněnou nepříznivým zdravotním stavem, a proto je v takovém případě rozhodnutí závislé především na odborném lékařském posouzení. Ve věci navrhla provést

důkaz posudkem příslušné Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „PK MPSV“).

Z předloženého správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti:

Dne 17. 9. 2013 byla u žalobce provedena lékařem příslušné okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“) kontrolní prohlídka ve smyslu § 8 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Zdravotní stav byl posouzen v přítomnosti žalobce. Lékař OSSZ vyšel z vlastního vyšetření, zdravotní dokumentace ošetřující lékařky MUDr. H., odborných nálezů doložených v posudkovém spisu a profesního dotazníku ze dne 14. 8. 2013. Lékař konstatoval, že žalobce je invalidní dle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, přičemž se již nejedná o invaliditu 3. stupně, ani o invaliditu 2. stupně, ale o invaliditu 1. stupně, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla pracovní schopnost žalobce o 45 %. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles zdravotní schopnosti je dle posudku postižení uvedené v kapitole XIII., oddílu A, položce 1b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 35 %. Vzhledem k vlivu tohoto postižení na schopnost využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti, na schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti nebo na schopnost rekvalifikace se podle § 3 odst. 2 citované vyhlášky zvyšuje tato hodnota o 10 %, celkově činí 45 %.

S ohledem na závěry zmíněného posudku OSSZ vydala žalovaná dne 10. 10. 2013 podle § 56 odst. 1 písm. d) zákona o důchodovém pojištění rozhodnutí, kterým žalobci od 8. 11. 2013 snížila invalidní důchod z důvodu snížení invalidity 3. stupně na invaliditu 1. stupně, přičemž výši invalidní důchod vyčíslila částkou 5 014 Kč měsíčně. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pak žalovaná poukázala na závěry posudku OSSZ ze dne 17. 9. 2013, podle něhož poklesla pracovní schopnost žalobce pouze o 45 %.

Proti tomuto rozhodnutí si žalobce podal námitky, ve kterých nesouhlasil s posouzením svého zdravotního stavu, namítal v podstatě shodné skutečnosti jako v podané žalobě a zdůrazňoval, že od posledního posouzení se jeho zdravotní stav nezlepšil, spíše zhoršil.

V řízení o námitkách byl zdravotní stav žalobce posouzen posudkovou lékařkou žalované dne 12. 12. 2013. Nález posudkové lékařky byl odlišný od nálezu posudkového lékaře OSSZ. Lékařka konstatovala, že je žalobce invalidní dle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, na rozdíl od lékaře OSSZ však dospěla k závěru, že se nejedná o invaliditu 1. stupně, ale o invaliditu 2. stupně, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 50 %. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles zdravotní schopnosti lékařka označila postižení uvedené v kapitole XV., oddílu B, položce 8b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 40 %. Vzhledem k jeho vlivu využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti, na schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti nebo na schopnost rekvalifikace zvýšila podle § 3 odst. 2 citované vyhlášky tuto hodnotu o 10 % na celkových 50 %.

Ze závěrů tohoto lékařského posudku potom žalovaná vyšla při vydání žalobou napadeného rozhodnutí, kterým rozhodnutí vydané v prvním stupni řízení podle § 90 odst. 1 písm. c) změnila tak, že od 8. 11. 2013 snížila výši invalidního důchodu pro invaliditu 3. stupně na invalidní důchod pro invaliditu 2. stupně ve výši 6 356 Kč měsíčně. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaná uvedla, že po přezkoumání zdravotního stavu žalobce zjistila, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 50 %. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti na rozdíl od první instance označila zdravotní postižení uvedené v kapitole XV. (funkční poruchy, postižení po úrazech, operacích), oddílu B (postižení končetin), v položce 8b (endoprotézy na dolních končetinách, endoprotézy kyčelního, kolenního, hlezenního kloubu – středně těžké poruchy) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., u kterého je stanovena míra poklesu pracovní schopnosti v rozmezí 30 – 40 %. Pokles pracovní schopnosti byl stanoven na horní hranici uvedeného rozmezí ve výši 40 %. Vzhledem k vlivu zdravotního postižení žalobce na schopnost využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti, na schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti nebo na schopnost rekvalifikace, byla ve smyslu § 3 citované vyhlášky zvýšena tato hodnota o 10 %, celkově tedy činí 50 %. Žalovaná zdůraznila, že žalobcem namítané používání pomůcek při chůzi bylo vzato při posouzení míry poklesu pracovní schopnosti lékařkou žalované v potaz. Žalovaná uzavřela, že dle zdravotnické dokumentace je zdravotní stav žalobce stran pohybového aparátu stabilizován a nebyl proto shledán důvod k navýšení na 3. stupeň invalidity.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002, soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a z hlediska námitek žalobce, které se týkaly především nesprávného posouzení jeho zdravotního stavu, přitom byl soud vázán skutkovým a právním stavem v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a odst. 2). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí žalované o změně nároku na invalidní důchod podle § 56 odst. 1 písm. d) zákona o důchodovém pojištění. Podle § 39 odst. 1 citovaného zákona je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Podle § 39 odst. 2 citovaného zákona, jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu 1. stupně, b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu 2. stupně a c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu 3. stupně. Způsob posouzení pracovní schopnosti obsahuje § 39 odst. 3 až 8 zákona o důchodovém pojištění a prováděcí vyhláška č. 359/2009 Sb. Jestliže se změnila skutečnost rozhodné pro výši důchodu, nebo pro nárok na jeho výplatu, je zde dán důvod pro změnu rozhodnutí o důchodu. Pokud dojde ke snížení stupně invalidity, je to důvodem pro snížení důchodu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. d) zákona o důchodovém pojištění.

Protože se námitky žalobce soustředily do správného zjištění stupně invalidity, soud doplnil posouzení zdravotního stavu žalobce posudkem PK MPSV pracoviště Ústí nad Labem, v souladu s § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, dle kterého PK MPSV posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového zabezpečení.

Z protokolu o jednání PK MPSV ze dne 29. 5. 2014 vyplynulo, že PK MPSV jednala v příslušném složení za účasti odborného lékaře z oboru ortopedie, žalobce se z jednání omluvil. Shodně s žalovanou PK MPSV dospěla k závěru, že rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení u vedené v kapitole XV, oddílu B, položce 8b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra pracovní schopnosti 40 %. Vzhledem k dalšímu zdravotnímu postižení byla procentní míra poklesu pracovní schopnosti zvýšena podle § 3 odst. 1 a 3 citované vyhlášky o 10 % na celkových 50 %.

K posudkovým závěrům žalobce při ústním jednání sice žádné připomínky neměl, trval však na zrušení napadeného rozhodnutí žalované, neboť se mu 2. stupeň invalidity vzhledem k jeho postižení zdá málo.

Provedený důkaz posudkem PK MPSV byl soudem zhodnocen podle § 77 odst. 2 s. ř. s. Při hodnocení posudku PK MPSV soud zjišťuje, zda byla během posudkového řízení dodržena příslušná zákonná ustanovení upravující činnost PK MPSV a náležitosti posudku, posudek hodnotí z hlediska jeho úplnosti, objektivnosti a přesvědčivosti. Pokud soud neshledá žádné skutečnosti posudkový závěr zpochybňující, respektuje jeho závěr o hodnotě míry poklesu pracovní schopnosti, neboť sám nedisponuje pravomocí hodnotit zdravotní stav posuzovaného.

V souzeném případě PK MPSV vypracovala posudek v řádném složení, za účasti odborného lékaře z oboru ortopedie, neboť žalobce uváděl hlavně subjektivní potíže tohoto charakteru. Ačkoliv žalobce nebyl osobně jednání PK MPSV přítomen, soud ověřil, že PK MPSV měla pro posouzení zdravotního stavu žalobce dostatek podkladů. Vycházela nejen z posudkového spisu OSSZ a zdravotní dokumentace obvodní lékařky MUDr. H., ale měla k dispozici i opakovaná ortopedická vyšetření MUDr. H., poslední z 29. 7. 2013, kardiologické vyšetření MUDr. H. z 16. 7. 2013, plicní vyšetření MUDr. P. z 4. 2. 2013 a chirurgické vyšetření MUDr. K. z 20. 11. 2013. Tyto nálezy pak jednotlivě i v souhrnu vyhodnotila.

PK MPSV přesvědčivě určila rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce, a to ve shodě s posudkem lékařské posudkové služby žalované, totiž středně těžkou funkční poruchu kyčelních kloubů po transplantaci endoprotéz. Jedná se o zdravotní postižení uvedené v kapitole XV, oddílu B, položce 8b přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., pro které byla stanovena míra poklesu pracovní schopnosti 40 %. Další zdravotní postižení žalobce PK MPSV zhodnotila tak, že zvyšují pokles pracovní schopnosti žalobce o dalších 10 %, jak umožňuje § 3 odst. 1 vyhlášky č. 359/2009 Sb. PK MPSV konstatovala, že subjektivní potíže a problémy, které žalobce v žalobě uvádí lze vzhledem k vyhodnocení zdravotního stavu považovat za relevantní, stupeň funkčních omezení pohyblivost však odpovídá dle opakovaných odborných vyšetření pouze středně těžkému funkčnímu postižení. PK MPSV v této souvislosti odkázala na chirurgické vyšetření MUDr. Krycky z 20. 11. 2013. Posouzení zdravotního stavu žalobce lékařem posudkové služby OSSZ hodnotilo funkční postižení žalobce, jako rovněž středně těžké, ale dle PK MPSV dostatečně nezhodnotilo skutečnost, že toto středně těžké funkční postižení nastalo i v souvislosti s proběhlou oboustrannou transplantací kyčelních kloubů. PK MPSV považovala tuto skutečnost za důvod ke změně posudkového hodnocení, ale zároveň konstatovala,

že neshledala medicínské důvody pro vyhodnocení funkční poruchy pohyblivosti u žalobce jako těžké funkční postižení. Takové odůvodnění považuje soud za postačující a s ohledem na to, že nenalezl důvody vyvracející závěr o hodnotě poklesu pracovní schopnosti žalobce, má za to, že uvedeným posudkem PK MPSV bylo prokázáno, že žalovaná vycházela ze správně zjištěného poklesu pracovní schopnosti o 50 %.

Soud proto dospěl k závěru, že v souzeném případě byl zákonný způsobem zjištěn pokles pracovní schopnosti žalobce o 50 %. Žalobce tedy v době vydání napadeného rozhodnutí nebyl ve smyslu § 39 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění invalidní pro invaliditu 3. stupně. Žalovaná vycházela ze správně zjištěného skutkového stavu, když uvedla, že žalobce je invalidní pro invaliditu 2. stupně, a v souladu s § 90 odst. 5 správního řádu ve spojení s § 88 odst. 8 zákona č. 582/1992 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení rozhodla, že nebyl důvod pro vyhovění námitkám žalobce, námitky žalobce zamítla a napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

Ze všech uvedených důvodů nebyla žaloba soudem shledána důvodnou a soud ji proto zamítl postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovaná na ni nemá podle § 60 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 118d odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. nárok.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Liberci dne 22. července 2014

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně